

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **V. H.**, zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s., se sídlem Poděbradská 173/5, Praha 9, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 9. 2024, čj. MV-126805-4/SO-2024, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 3. 2025, čj. 4 A 44/2024-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státní příslušník Ukrajiny, ze které vycestoval po 24. 2. 2022. V ČR bylo žalobci uděleno oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany od 7. 11. 2022 do 31. 3. 2023, která byla prodloužena do 31. 3. 2024. Tohoto oprávnění se však žalobce od 29. 9. 2023 vzdal, neboť v říjnu 2023 odcestoval do Kanady, kde pracoval na základě víza č. X, typ WORKER W-1, počet vstupů MULTI, s platností od 18. 7. 2023 do 9. 1. 2028. Z Kanady se ale žalobce koncem dubna 2024 vrátil na území států EU a následně dne 21. 6. 2024 v ČR znovu požádal o oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany.

[2] Ministerstvo vnitra dne 23. 7. 2024 rozhodlo o žádosti žalobce tak, že se žalobci oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany neuděluje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žadatele na území. Ministerstvo odkázalo na ustanovení § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále „zákon č. 65/2022 Sb.“) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“).

[3] Rozhodnutím uvedeným v záhlaví žalovaná nově posoudila důvody neudělení oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany a shodně dospěla k závěru, že je dán důvod neudělení tohoto oprávnění podle § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze, který shora uvedeným rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Městský soud uvedl, že z judikatury vyplývá, že udělené kanadské vízum není jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (rozsudky městského soudu z 17. 8. 2023, čj. 18 A 54/2023-32, a z 10. 4. 2024, čj. 14 A 99/2023-46). Městský soud neshledal důvod, proč se od této judikatury odlišit v případě, kdy žalobce pobytové oprávnění v jiném státě po určitou dobu realizoval.

[5] Městský soud odkázal na personální rozsah Směrnice Rady 2001/55/ES z 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále „směrnice o dočasné ochraně“), konkrétně poukázal na čl. 2 písm. c), jež definuje vysídlené osoby. Žalovaná přesvědčivě nevysvětlila, proč udělení a využití pobytového oprávnění v jiném státě vyvrací naplnění podmínek podle čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně. Podle městského soudu žalobce tyto podmínky stále naplňuje, neboť žalobce Ukrajinu opustil po 24. 2. 2022, ozbrojený konflikt na Ukrajině trvá a návrat za bezpečných a trvalých podmínek není možný.

[6] Ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. stanoví povinnost Ministerstva vnitra nebo Policie ČR udělit dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 z 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále „prováděcí rozhodnutí“). Prováděcí rozhodnutí ovšem pouze požaduje, aby žadatel jako ukrajinský státní příslušník na Ukrajině do 24. 2. 2022 pobýval a vycestoval po tomto datu, což žalobce splňuje. Prováděcí rozhodnutí nestanoví jako podmínku nutnost vycestování žadatele z Ukrajiny přímo do států EU a setrvání tam. Nemůže tak být rozhodné, že žalobce aktuálně přicestoval z Kanady. Z toho podle městského soudu vyplývá, že žalobce splňuje podmínky prováděcího rozhodnutí pro udělení dočasné ochrany, jde tedy o osobu, na kterou dopadá § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., a musí mu být udělena dočasná ochrana.

[7] Městský soud nesouhlasí s názorem žalované, že žalobce v důsledku udělení a využití kanadského víza nesplňuje podmínky čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně, přičemž

pokračování

tyto okolnosti představují jinou závažnou překážku jeho pobytu na území ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Podle judikatury pojem *jiné závažné překážky* převážně představuje situace, kdy pobyt cizince na území ČR ohrožuje zájmy ČR v určitém stupni závažnosti (typicky podstatným porušením právního řádu ČR). Oprávnění k pobytu v jiném státu či jeho využití takové ohrožení nepředstavuje a nejedná se o důvod, který by měl být vykládán v neprospěch žalobce. K závěru, že by za jinou závažnou překážku pobytu mohlo být považováno oprávnění k pobytu ve třetím státě a jeho dočasné využití, nevede ani účel dočasné ochrany (rozsudek městského soudu ze 17. 8. 2023, čj. 18 A 54/2023-32). Z odpovědi Evropské komise na často kladené otázky k interpretaci směrnice o dočasné ochraně a prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382 (Frequently asked questions received on the interpretation of the Temporary Protection Directive and Council Implementing Decision 2022/382) vyplývá, že ukrajinští občané splňující čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí, mají nárok na dočasnou ochranu i pokud disponují občanstvím třetího státu (to zahrnuje také oprávnění se na území třetího státu zdržovat). Proto má podle městského soudu žalobce stále nárok na dočasnou ochranu.

[8] Ani čl. 28 směrnice o dočasné ochraně nevylučuje osoby z poskytnutí dočasné ochrany z důvodu existence oprávnění k pobytu ve třetím státě a jeho dočasného využití. Směrnice stanoví pouze minimální normy a členské státy mohou poskytovat jen příznivější podmínky.

[9] Podle městského soudu není rozhodné ani to, že se žalobce již dříve uděleného oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany vzdal (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze 17. 5. 2023, čj. 55 A 6/2023-44). Tuto skutečnost ostatně ani žalovaná za jinou závažnou překážku nepovažovala. Dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je důvod zániku oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany z důvodu udělení víza k pobytu nad 90 dnů v jiném státě podle § 5 odst. 8 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. v rozporu se směrnicí o dočasné ochraně a nelze jej s ohledem na přímý účinek těchto ustanovení směrnice aplikovat (rozsudky NSS z 5. 9. 2024, čj. 2 Azs 111/2024-29, č. 4638/2024 Sb. NSS a z 5. 9. 2024, čj. 8 Azs 174/2024-25).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[10] Proti v záhlaví uvedenému rozsudku podala žalovaná (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost.

[11] Stěžovatelka považuje kasační stížnost za přijatelnou, protože se týká otázek, které dosud nebyly řešeny a přesahují vlastní zájmy stěžovatelky. Jde o otázku, zda osoba, která se dobrovolně vzdala dočasné ochrany a opustila území členských států EU, je osobou vysídlenou ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně. Druhá otázka, kterou je třeba podle stěžovatelky zodpovědět, pak zní, zda v případě, že o vysídlenou osobu nejde, lze takové osobě dočasnou ochranu neudělit s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

[12] Podle stěžovatelky městský soud nedostatečně odůvodnil, proč lze žalobce považovat za osobu vysídlenou. Již ve svém rozhodnutí žalovaná dostatečně objasnila, že z unijních předpisů [čl. 1, čl. 2 písm. a) a c), čl. 8 odst. 3, čl. 21 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně a

také čl. 13 preambule zmíněné směrnice] vyplývá, že osoby, které se dobrovolně vzdaly dočasné ochrany a opustily území členských států EU, nelze bez dalšího podřadit pod definici vysídlených osob s automatickým nárokem na udělení opakované dočasné ochrany. Směrnice směřuje na osoby vstupující na území EU z oblasti zasažené válkou, zároveň ovšem neřeší řadu konkrétních situací jako je právě dobrovolné vzdání se dočasné ochrany a odcestování do jiné třetí země.

[13] Závěr městského soudu, že přicestování žalobce z Kanady je nerozhodné, protože prováděcí rozhodnutí výslovně nestaví nutnost vycestování účastníka řízení z Ukrajiny přímo do států EU a setrvat tam, podle stěžovatelky neobstojí. Ze směrnice o dočasné ochrany nevyplývá právo na opakované udělení dočasné ochrany, pokud se nejedná o případ podle čl. 21 odst. 2, který na situaci žalobce nedopadá. Je nutné neopomenout specifika dočasné ochrany, tedy umožnit členským státům přijmout velký počet vysídlených osob z území zasaženého válkou, aby nedošlo ke kolapsu jejich systémů (rozsudek Soudního dvora EU z 19. 12. 2024, ve spojených věcech C-244/24 a C-290/24, *Kaduna*). Čl. 28 směrnice o dočasné ochraně je pak v případě žalobce nepodstatný, neboť nebyl z poskytnutí dočasné ochrany vyloučen, nýbrž se jí dobrovolně vzdal.

[14] Žádost o opakované oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany podal žalobce jako osoba, jež se rozhodla ukončit svůj pobyt v zemi, kde měla oprávnění k pobytu, a vrátit se do ČR, jelikož na Ukrajině stále probíhá válečný konflikt. Nejedná se tedy již o osobu prchající z Ukrajiny a z unijního práva neplyne závazek členských států být pro konkrétní osoby náhradní domovskou zemí po dobu trvání zmíněného konfliktu.

[15] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve věcech dočasné ochrany jsou věcmi mezinárodní ochrany podle § 31 odst. 2 s. ř. s., a proto o nich rozhoduje specializovaný samosoudce (rozsudek NSS z 2. 2. 2023, čj. 10 As 290/2022-30, č. 4451/2023 Sb. NSS, bod 43, z 25. 4. 2024, čj. 6 Azs 259/2023-21, bod 20, či z 30. 10. 2024, čj. 9 Azs 119/2024-33, bod 18). Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[17] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou, protože se ve své judikatuře dosud nezabýval otázkou, zda může žalovaná udělit opakovaně o oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany osobě, které již členský stát toto oprávnění udělil, ta se ho však vzdala, opustila území členského státu EU a na základě víza k pobytu

pokračování

nad 90 dnů v jiném státě se přemístila do tohoto jiného státu a následně se do členského státu EU vrátila a opakovaně požádala o oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Dle § 3 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady.*

[20] Podle čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí Rady se toto rozhodnutí vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala: a) ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022; b) osoby bez státní příslušnosti a státní příslušníci třetích zemí jiných než Ukrajiny, kterým byla před 24. únorem 2022 poskytnuta mezinárodní ochrana nebo odpovídající vnitrostátní ochrana na Ukrajině, a c) rodinní příslušníci osob uvedených v písmenech a) a b).

[21] Podle § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. *na řízení o udělení dočasné ochrany se obdobně použijí ustanovení zákona o pobytu cizinců na území České republiky o udělování víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky.*

[22] Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*

[23] Vysídlenými osobami se podle čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně rozumějí státní příslušníci třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti, které musely opustit zemi či oblast původu nebo byly evakuovány, zejména na výzvu mezinárodních organizací, a nemohou se s ohledem na stávající situaci v zemi vrátit za bezpečných a trvalých podmínek, a na které by se případně mohl vztahovat článek 1 oddíl A Ženevské úmluvy nebo jiné mezinárodní či vnitrostátní akty poskytující mezinárodní ochranu, zejména i) osoby, které uprchly z oblastí ozbrojených konfliktů nebo endemického násilí; ii) osoby, kterým vážně hrozí systematické nebo obecné porušování lidských práv, či osoby, které se staly oběťmi takového porušování lidských práv.

[24] Podle čl. 21 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně *po dobu trvání dočasné ochrany vyřídí členské státy na základě okolností přetrvávajících v zemi původu kladně žádosti o návrat do hostitelského členského státu podané osobami, které požívaly dočasné ochrany a uplatnily své právo na dobrovolný návrat.*

[25] Nejvyšší správní soud v bodě 33 rozsudku z 3. 4. 2025, čj. 1 Azs 174/2024-42 uvedl, že „členské státy mají pouze omezenou možnost odeprít práva plynoucí z dočasné ochrany osobám, které ji v Unii požívají na základě rozhodnutí Rady č. 2022/382. Podle článku 8 směrnice jsou totiž povinny přijmout opatření nezbytná k zajištění pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tím účelem jim musí vydat potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady. Jakékoli případné omezení v poskytnutí těchto práv tudíž musí být v souladu se směrnicí o dočasné ochraně a prováděcím rozhodnutím, a to pochopitelně i v případech unijním právem výslovně neupravených. Systémově se totiž jedná o vnitrostátní realizaci nároků či oprávnění přímo plynoucích z unijního práva“.

[26] Argumentace stěžovatelky je v zásadě postavena na tom, že směrnice o dočasné ochraně míří pouze na osoby vstupující na území EU bezprostředně z oblasti zasažené válkou. To podle stěžovatelky znamená, že osoby, které sice splňovaly podmínky pro udělení o oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany, avšak dobrovolně se ho vzdaly, opustily území členských států EU a vstoupily na území jiného státu, nelze bez dalšího podřadit pod definici vysídlených osob s automatickým nárokem na opakované udělení o oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany.

[27] Podle Nejvyššího správního soudu podmínka, že směrnice o dočasné ochraně míří pouze na osoby vstupující na území EU bezprostředně z oblasti zasažené válkou, ze směrnice o dočasné ochraně a ani z prováděcího rozhodnutí Rady nevyplývá. Podle čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně je vysídlenou osobou osoba, která (zjednodušeně řečeno) musela opustit zemi či oblast původu a nemůže se s ohledem na stávající situaci v zemi vrátit za bezpečných a trvalých podmínek. Tato definice neobsahuje žádnou podmínku, z níž by plynulo, že daná osoba musí na území členských států vstoupit bezprostředně ze země zasažené válkou. Tato podmínka neplyne ani z čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí Rady, podle něhož jsou vysídlenými osobami mimo jiné i ukrajinští státní příslušníci, kteří před 24. únorem 2022 pobývali na Ukrajině, odkud byli vysídleni dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil. Z uvedených ustanovení, ani z žádných jiných unijních ustanovení neplyne, že by tyto osoby musely na území členských států vstoupit bezprostředně ze země zasažené válkou, respektive že by o status vysídlených osob mohly později přijít tím, že po určitou dobu (na základě povolení k dlouhodobému pobytu) vycestují do jiného státu mimo členské státy EU a následně se na území členských států EU vrátí.

[28] V dané věci není sporné, že žalobce je státní příslušník Ukrajiny, jež musel zemi původu opustit z důvodu invaze ruských vojenských sil. Na Ukrajině pobýval před 24. 2. 2024 a s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině se tam nemůže vrátit za bezpečných a trvalých podmínek. Z uvedených ustanovení a ani z celkového vyznění unijních předpisů podle Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by zmíněné definice žalobce nesplňoval pouze proto, že po získání oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany v ČR obdržel také kanadské pracovní vízum, jež využil, ale z osobních důvodů se rozhodl pro návrat do ČR, kde znovu žádá o oprávnění k pobytu na území za účelem dočasné ochrany. Na jeho postavení jako osoby vysídlené se tímto nic nezměnilo. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěry, které vyslovil již městský soud.

[29] Na výše uvedených závěrech pak nemůže nic změnit ani argumentace stěžovatelky čl. 21 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně, podle něhož *po dobu trvání dočasné ochrany vyřídí členské státy na základě okolností přetrvávajících v zemi původu kladně žádosti o návrat do hostitelského členského státu podané osobami, které požívaly dočasné ochrany a uplatnily své právo na dobrovolný návrat*. Toto ustanovení je podle stěžovatelky jediným relevantním ustanovením, které řeší otázku opakovaného udělení dočasné ochrany, a to osobám, které se rozhodly dobrovolně vrátit do země původu (stále zasažené válkou) a následně usilují o návrat do členského státu, ve kterém jim dříve byla udělena dočasná ochrana. Opakovaná žádost je v tomto případě podle stěžovatelky možná právě proto, že taková osoba opětovně opouští válkou zasažené území.

[30] Je pravdou, že toto ustanovení je jediným, které výslovně řeší možnost opakovaného návratu do členského státu, ve kterém osoba dříve požívala práv plynoucích z dočasné ochrany. Z toho však podle Nejvyššího správního soudu nelze *a contrario* dovozovat zužující podmínku ve vztahu k podmínkám plynoucím z čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně a čl. 2 odst. 1 písm. a) prováděcího rozhodnutí Rady, za kterých ukrajinským státním příslušníkům náleží status vysídlené osoby.

[31] Důvod uvedené právní úpravy je podle názoru Nejvyššího správního soudu jiný. Směrnice o dočasné ochraně při definování vysídlených osob odkazuje v čl. 2 písm. c) také na čl. 1 oddíl A Úmluvy o právním postavení uprchlíků, která obsahuje definici uprchlíka. Tato úmluva ale následně v čl. 1 oddílu C pod bodem 4 stanoví, že úmluva pozbývá platnosti pro osobu, která se dobrovolně se znovu usadila v zemi, kterou opustila, nebo do které se nevrátila z obav před pronásledováním (pozn. NSS: jde o zemi jeho státní příslušnosti nebo předchozího obvyklého pobytu). Taková osoba tedy podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků přestává být uprchlíkem. Toto je obecný princip uprchlického práva, který vychází z toho, že uprchlík, který dobrovolně znovu využil národní ochrany, již mezinárodní ochranu nepotřebuje. Obdobnou konstrukci však směrnice o dočasné ochraně nepřijímá a výslovně to upravuje právě v čl. 21 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně, aby bylo zřejmé, že osoby, které se dobrovolně vrátily do země, kterou opustily, nepřestávají být v případě opakované žádosti vysídlenými osobami ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice o dočasné ochraně.

[32] Vyslovenému právnímu názoru stran vyznění unijního práva podle Nejvyššího správního soudu odpovídá i vnitrostátní právní úprava, která v § 7d zákona č. 65/2022 Sb. počítá s podáním opakované žádosti o dočasnou ochranu, aniž by tuto možnost omezovala jen na návrat z válkou zasaženého území, tedy případy, s nimiž počítá čl. 21 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně. Podle tohoto ustanovení platí: *podá-li cizinec, kterému byla dočasná ochrana podle tohoto zákona Českou republikou udělena a oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany již nepožívá, novou žádost o udělení dočasné ochrany a dočasná ochrana mu je udělena, má právní postavení podle tohoto zákona, které měl k evidovanému poslednímu dni jejího požívání*. Podle důvodové zprávy k zákonu č. 20/2023 Sb., kterým se mění zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, „(...) se mohou do České republiky vracet osoby, které se již dočasné ochrany vzdaly, proto se prostřednictvím navrhovaného § 7d umožňuje podání nové žádosti o udělení dočasné ochrany, nicméně na cizince se nebude pohlížet jako na zcela nového držitele oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany (...)“.

[33] Nejvyšší správní soud již dříve v bodě 28 rozsudku čj. 2 Azs 111/2024-29 dovodil, že „z žádného ustanovení směrnice o dočasné ochraně či z její systematiky nevyplývá, že by unijní normotvůrce koncipoval dočasnou ochranu jako subsidiární institut a že by vnitrostátní právo mohlo stanovit udělení dlouhodobého víza ve třetím státě jako důvod zániku oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany. Naopak, čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně kategoricky požaduje, aby členské státy přijaly opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Vymezení osob požívajících

dočasné ochrany v čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady nijak nevyjímá osoby disponující dlouhodobými vízy ve třetích státech z dočasné ochrany“.

[34] Nejvyšší správní soud tuto judikaturu, z níž plyne, že vymezení osob požívajících dočasné ochrany v čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí nijak nevyjímá z dočasné ochrany osoby disponující dlouhodobými vízy ve třetích státech, doplňuje o závěr, že tomu tak není ani v případě, kdy tyto osoby uvedeného víza po určitou dobu využily. Nejvyšší správní soud má současně za to, že vyslovený závěr je natolik zřejmý, že nezůstává prostor pro jakoukoli rozumnou pochybnost (*acte clair*), a proto nebylo zapotřebí v nynější věci položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU.

[35] Jestliže podle názoru Nejvyššího správního soudu je třeba žalobce považovat za osobu požívající dočasné ochrany v čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí, je nadbytečné zabývat se otázkou aplikovatelnosti § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na situaci opačnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud neshledal námitky důvodnými a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Rozhodl proto podle § 110 odst. 1 věty poslední soudního řádu správního a kasační stížnost zamítl.

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch a náhradu nákladů jí proto nelze přiznat. Žalobci, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. srpna 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu